

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑποσφ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΙΣ.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ τοῦ «Μη Χάνεσαι» καὶ προπληρόντες ἐτησίαν συνδρομὴν λαμβάνουσι δωρεάν τὴν πολύκροτον

ΝΑΝΑΝ ΤΟΥ ΖΟΛΑ,

τιμωμένην ἐν τοῖς Βιβλιοπωλείοις ἀντὶ φράγκων ἑξ. Ὁ θέλων ἀπευθύνεται Ὀδὸν Θεσείως, ἀρ. 12, Τυπογραφεῖον Μέλλοντος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ πρωθυπουργός μας ὠμολόγησε μόνος του ἑαυτὸν πετσωματᾶν.

Συζητουμένης τῆς Συμβάσεως μετὰ τῆς Ἀτμοπλοικῆς εἶπε: «Δὲν ἐπιτρέπω οὐδὲ τὰν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων μου νὰ λύσωσιν οἱ ἐπαγγελλόμενοι πατριωτισμάν».

Ὡς γνωστὸν ἱμάντας (δηλαδὴ σχοινιά) μόνον τὰ ὑποδήματα τῶν πετσωματάδων ἔχουν.

Ὁ καυμένος ὁ ζαχαροπλάστης Παυλίδης εἰς πᾶσαν ἐορτὴν τοῦ Βασιλέως τοῦ προσφέρει στίχους, οὓς δημοσιεύει ἐκάστοτε ὁ Λαός.

Νομίζομεν ὅτι καλλίτερον θὰ ἔκαμνε ἂν τοῦ προσέφερε σοκολάταν· ὅπως δῆποτε θὰ ἦτο χρησιμωτέρα διὰ τὸν βασιλέα ἀπὸ τοιοῦτους στίχους:

*Εὐχομαι ἐγὼ καὶ πάλιν
Διὰ πόλιν τὴν μεγάλην.*

Τὸ εἶπε πάλιν ἡ Ἐφημερίς, τὸ ἀμίμητόν της: **Οἰκουμένην ἐξ ὁμογενῶν**· αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξάγει ἐκ τοῦ Ἐνωτικοῦ τοῦ Αἰῶνος περὶ τῶν χαρτοπαικτῶν κεφαλαιούχων μας. Εἰς ἓν μόνον δὲν συμφωνοῦμεν· ὅτι χωρίζει ὁμογενεῖς ἀπὸ ὁμογενεῖς, εὐρίσκουσα τοὺς μὲν ὀλιγώτερον ἐπισήμους ἀπὸ τοὺς δέ. Ὅλοι εἶναι μία πάστα. Βεβαίως ὑπάρχουν οἱ ἀρχηγοὶ, οἱ ὑπαρχηγοὶ, οἱ συνεφαπτόμενοι, οἱ γαμβροὶ, τὰ ὄγλάνια, οἱ γυναικάδελφοι, οἱ φαινόμενοι, οἱ μὴ φαινόμενοι· ἀλλὰ τοιαύτη ἱεραρχία ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς ληστρικές συμμορίας, ἴσως νὰ δύναται ἡ Ἐφημερίς νὰ διαμφισβητήσῃ ὅτι μετὰ τῶν μελῶν αὐτῶν ὑπάρχει πλήρης ἀφομοίωσις.

Ὁ κ. Τρικούπης ὀμιλεῖ ἔντονα ἀπὸ τοῦ βήματος.

Ἐν τινι θεωρεῖ τῆς Βαυλῆς φανατικὸς τρικουπιστής, ἀλλὰ ὀλίγον ἀγράμματος, κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ οἰκτεῖρων τὴν συμπολίτευσιν:

— Φωνὴ βροδὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ, λέγει.

Ὁ συνάδελφος Λαδὲ ὑπερασπιζόμενος τὸν κ. Συγγρὸν λέγει: «ἂν καὶ αἱ μετὰ τοῦ κ. Συγγροῦ σχέσεις μας εἰσι λίαν χαλαραὶ, μᾶλλον ἀνύπαρκτοι.» Ὡστε ὁ κ. Τσιγγρὸς ὀφείλει νὰ φροντίσῃ διὰ τοκοδικία.

Μᾶς ἤρесе πολὺ τὸ τελευταῖον πολεμικὸν ἄρθρον ὅπερ ὁ κύριος Κολοκοτρώνης ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Τηλεγράφῳ· μᾶς ὑπερήρесе ὅμως ἡ ὠραία ἰδέα του ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ 21, ὁ στρατὸς δηλαδὴ ὁ ἐλευθερωτικῆς τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐπλάσθη ἀμὲν διατάγματα καὶ κολοκύνθια». Ἐκείνον τὸν στρατὸν πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν οἱ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοὶ μας οἵτινες ἐγέμισαν γαλόνια τὸν τόπον, χωρὶς νὰ βαπτισθοῦν τὰ γαλόνια αὐτὰ οὔτε εἰς μίαν ἀψιμαχίαν.

Φαντασθῆτε τί κωμικὴν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε ἔμπορος κραισιῶν ὅστις θ' ἀνήγγελλεν ὅτι συνέστησε Μεγάλην ἀποθή-